

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 18.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **4217** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 13506 от 21.05.2020 година, подадена от А. Г. А., с адрес: [населено място], кв. Г., [улица], съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, чрез адвокат Л. Т., срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 751/17.04.2020 г., издадена от полицейски орган – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

С оспорената заповед, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания, във връзка с чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата на А. Г. А. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

В жалбата се твърди, че описаната в наказателното постановление фактическа обстановка не съответства на действителната, както и, че не е било налице основание да се извършва проверка за употреба на алкохол и/или наркотични вещества от жалбоподателката. С оглед на изложеното се изразява искане от съда да бъде постановено решение, с което да се отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия - адв. Т., поддържа жалбата и направените с нея искания. Претендира разности.

Ответната страна – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител.

В депозираното по делото писмо, с което е изпратил административната преписка в съда, ответникът не е взел становище по жалбата, като е направил единствено възражение по реда на чл. 78, ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай че такова бъде претендирано от жалбоподателя.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорения в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за прилагане на ПАМ № 751/17.04.2020 г., издадена от полицейски орган – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи, на А. Г. А. е наложена принудителна административна мярка по чл. чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

За да постанови оспорената заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия ГА № 188737 от 17.04.2020 г., че А. Г. А., ЕГН [ЕГН], е управлявала лек автомобил, лична собственост, с марка „Фиат 500“ и рег. [рег.номер на МПС], в [населено място] по ул. Манастирска, с посока на движение от ул. А. У. към ул. Г. М.. При извършена проверка водачът на МПС А. А. отказва да ѝ бъде извършена проверка за управление на МПС под въздействие на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство D. 5000. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0047331 за Военно медицинска академия.

По делото са представени доказателства, че във връзка с така описаната проверка и съмнения за наличие на държане и употреба на наркотични вещества от страна на А. Г. А. е била образувана преписка № 25401/2020 г., по описа на Софийска районна прокуратура. Спрямо А. Г. А. е била издадена и Заповед за задържане на лице с рег. № 22533-504/17.04.2020г., от полицейски орган на длъжност разузнавач при 01 РУ – СДВР. Със заповедта на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) “задържане за срок до 24 часа“. С постановление от 22.07.2020 г. на прокурор от Софийска районна прокуратура е отказано образуване на досъдебно производство по пр.пр. 25401/2020 г. С решение № 142143 от 07.07.2020 г., постановено по НАХД № 5480/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/ – 19-ти състав е отхвърлена жалбата на А. Г. А. срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 22533-504/17.04.2020г., издадена от полицейски орган на длъжност Разузнавач при 01 РУ – СДВР. Решението е оставено в сила с решение № 6380 от 13.11.2020 г. по адм.д. № 7080, по описа на Административен съд София град за 2020 г.

Видно от мотивната част на постановлението, както и от мотивите на посочените съдебни решения, установената фактическа обстановка е идентична, а именно: На 17.04.2020 г. в [населено място], около 15:05 часа, в близост до кръстовището, образувано от ул. Манастирска и ул. А. У. е бил паркиран лек автомобил марка „Фиат“, модел „500“. Водач на това превозно средство, установено по-късно, е била А. Г. А.. Установено е, че след паркирането на автомобила същата е слязла от него и е отишла в друго превозно средство, паркирано в близост, лек автомобил марка „Мерцедес“, тъмен на цвят. А. отворила предната дясна врата на лекия автомобил „Мерцедес“, като в този момент полицейски органи при 01 РУ на СДВР, намиращи се в близост по повод изпълнение на служебните си задължения възприели през оставената отворена врата как А. подава няколко банкноти на водача на лекия автомобил марка „Мерцедес“, а той и подава пакетчета. Полицейските органи

пристъпили към задържане на лицата, но лекият автомобил марка „Мерцедес“ напуснал мястото с висока скорост и се отправил в неизвестна посока. При направената проверка на А. Г. А. не било установено държане на високорискови наркотични вещества. Пакетчетата били изпаднали във вътрешността на лекия автомобил „Мерцедес“. В хода на проверката А. Г. А. е била задържана по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи, като е отказала да бъде изследвана за употреба на наркотични вещества с техническо средство, както и да предостави кръв за лабораторно изследване.

Така описаната фактическа обстановка съвпада с изложеното в докладна записка от 21.04.2020 г. на ст.инсп. Р. С., както и кореспондира с докладна записка от 17.04.2020 г. от служител н 01 РУ на МВР Р. С. и докладна записка от 26.04.2020 г. от мл.автоконтрольор П. К..

По делото са приети свидетелските показания на П. П. Н., служител в 01 РУ – СДВР, вписан като свидетел в АУАН, серия ГА № 188737 от 17.04.2020 г. Свидетелят потвърждава, че на посочената дата 17.04.2020 г. е бил извикан от негов колега за съдействие относно извършване на проверка на А. Г. А.. Установява, че лицето се е намирало в автомобил, управляван от друго лице, като при приближаване на този автомобил от служителите на СДВР А. е напуснала същия, а автомобилът е потеглил от мястото на проверката. Свидетелят не е видял А. А. да шофира МПС.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР. Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът следва да извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т.1. б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка

/ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б „а“, т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават от полицейски орган в отдел „Пътна полиция“, при Столична дирекция на вътрешните работи. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че А. Г. А. е управлявала лек автомобил, лична собственост, с марка „Фиат 500“ и рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] по ул. Манастирска, с посока на движение от ул. А. У. към ул. Г. М.. При извършена проверка водачът на МПС А. А. е отказала да ѝ бъде извършена проверка за управление на МПС под въздействие на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство D. 5000. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0047331 за Военно медицинска академия.

Съгласно чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движението по пътищата временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Налагането на ПАМ на посоченото основание изисква да бъде установено, че дадено лице управлява моторно превозно средство при наличие на поне едно от изброените в разпоредбата обстоятелства. В случая е установено и не се спори, че А. Г. А. е отказала да ѝ бъде извършена проверка за наличие употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство D. 5000, както и не е направила медицинско

изследване. Видно, обаче от изложената по-горе фактическа обстановка, установена както по преписка № 25401/2020 г., по описа на Софийска районна прокуратура, така и по НАХД № 5480/2020 г., по описа на СРС, а също и потвърдена от приложените по делото докладни записки и свидетелските показания на П. П. Н., не е установено А. Г. А. да е управлявала моторното превозно средство. Личният и автомобил, описан в заповедта е бил паркиран на мястото на проверката, но тя не е управлявала същия, дори не се е намирала в него, а в друг автомобил, управляван от друго лице.

Обстоятелството, че А. Г. А. е управлявала МПС в момента на проверката е изложено само в АУАН, серия ГА № 188737 от 17.04.2020 г., но описаната в акта фактическа обстановка не кореспондира с останалия доказателствен материал, от който безпротиворечиво следва извод, че при проверката А. А. не е управлявала МПС. Предвид последното, не са изпълнени предпоставките, обуславящи налагането на принудителната административна мярка по реда на чл. 171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, което води до заключение, че заповедта, с която такава мярка е наложена на А. Г. А. е издадена в несъответствие с изискванията на материалния закон и като такава подлежаща на отмяна.

При този изход на делото право на разноски има жалбоподателя, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от общо 610,00 лева, от които 10 лева за държавна такса и 600,00 лева, разноски за адвокатско възнаграждение, за заплащането на което са представени доказателства. Направеното възражение от страна на ответника в придружителното писмо за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е мотивирано, не са изложени конкретни съображения и основания, поради което не може да бъде обсъдено.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Г. А. заповед за налагане на принудителна административна мярка № 751/17.04.2020 г., издадена от полицейски орган – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Г. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Г., [улица], сума в размер на 610 (шестстотин и десет) лева, разноски във връзка с делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата.

Съдия: